

som bekendt, at man skal efterkomme afdødes ønske om at ville donere sine organer.

Anden pind om, at en borger, der bliver myndig, skal stille sig over for et valg om at blive organondonor, er jeg også enig i. Jeg synes, det er godt og rigtigt, at man bliver bedt om at tage stilling, og at vi får muligheden for det, via at det offentlige sender materiale om det. Jeg mener ikke, man skal tvinges til at sende svaret ind, men jeg tror, at de fleste vil gøre det, og det vil skabe debat i familien, når den 18-årige med brevet i hånden formentlig vil diskutere det med sine forældre.

Tredje pind beskriver så, hvordan Frihed 2000 også ønsker sig, at alle os andre, os der er blevet 18 år, skal stilles over for valget at blive organondonor. Også dette kan jeg støtte.

Vi får så mange offentlige skrivelser, at det må kunne lade sig gøre at få en udsendelse med om dette spørgsmål. Det synes jeg at amterne eller kommunerne skal enes om at finde en model til. Jeg er bekendt med, at amterne den 1. marts går i gang med en storstilet kampagne for at skaffe flere organer. Det er godt og prisværdigt. Men kampagnen løber kun 15 måneder, så det er altså kun dem, der bliver 18 år i dén periode, samt dem, der flytter eller skifter læge eller andet, der fordrer, at man skal have nyt sygesikringsbevis, der får opfordringen til at blive donor. Så vi skal have noget mere langsigtet sat i værk, og vi opfordrer sundhedsministeren til at gå i dialog med amterne om at fortsætte arbejdet med at skaffe flere organer.

Fjerde og sidste pind, Frihed 2000 har stillet, går ud på, at der skal skabes mere debat om organodonation, og at der skal gives mere information til borgerne om emnet. Også dette er jeg enig i.

En ansat ved Donorregistret udtalte engang på tv, at hver gang debatten om mangelen på organer poppede op i medierne og blev omtalt i f.eks. tv, så steg tilmeldingerne markant. Så der bør rejses debat om emnet, og det er vores alle sammens ansvar, at den debat fortsætter. Sundhedsstyrelsen kan være bannerfører og være dem, der sætter debatten og informationsstrømmen i system. Men vi andre har sandelig også et ansvar.

I Det Konservative Folkeparti kan vi derfor støtte dette forslag, dog med de forbehold, jeg også nævnte under debatten af forrige forslag. Der er forskellige opfattelser af dette alvorlige emne i gruppen, og vi stemmer hver især, som vores etik foreskriver.

(Kort bemærkning).

Holger Graversen (S):

Jeg er naturligvis ikke ude på at forlænge debatten. Men er det naivt at forsøge endnu en gang at få et svar også fra fru Henriette Kjær på mit spørgsmål fra tidligere: Hvad har man af tanker i den situation, hvor der er tilkendegivet fra donors side, at man godt vil være donor, men de pårørende alligevel ikke vil være med, når de sidder dér sørgende ved den afdødes leje? Hvad har man af tanker i den situation?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg tror faktisk ikke, det vil blive det problem, som man lige pludselig maler et billede af at det vil blive, og som man bruger som undskyldning for, at man ikke vil være med til at respektere en beslutning, et menneske har taget, en beslutning, et menneske virkelig har overvejet dybt og grundigt.

Jeg forestiller mig ikke de scenarier udspillet, som hr. Holger Graversen maler for os. Og så er det jo et beslutningsforslag, så det er meningen, det skal drøftes i den kreds, der kan blive enig om det, og at man så finder en fornuftig løsning på det. Det har jeg fuld tiltro til at vi kan finde ud af.

Anni Svanholt (SF):

Der er her tale om en uændret genfremsættelse af beslutningsforslag nr. B 38 fra samlingen 1996-97.

Og da jeg ikke mener, at vi skal genoptage debatten om det emne, vi lige har haft, så vil jeg blot henvise til de holdninger, jeg gav til kende dér vedrørende det spørgsmål her, der hedder juridisk bindende tilsagn.

SF har præcis den samme holdning, som vi havde, da forslaget sidst blev behandlet, og vi har meget stor forståelse for forslaget intentioner vedrørende oplysning: at man skal øge oplysningsniveauet. Det er det, der er utrolig vigtigt, for det er jo netop det, der kan føre til, at flere tager stilling sammen med deres pårørende og måske melder sig som organondonorer. Men der er allerede gjort en god indsats, som sundhedsministeren redegjorde for, men vi er mere af den opfattelse, at man skal intensivere oplysningsindsatsen, og at det også er godt, hvis det kan foregå på lokalt plan.

Så oplysning og atter oplysning, det støtter vi. Men vi er ikke enige i de midler, som